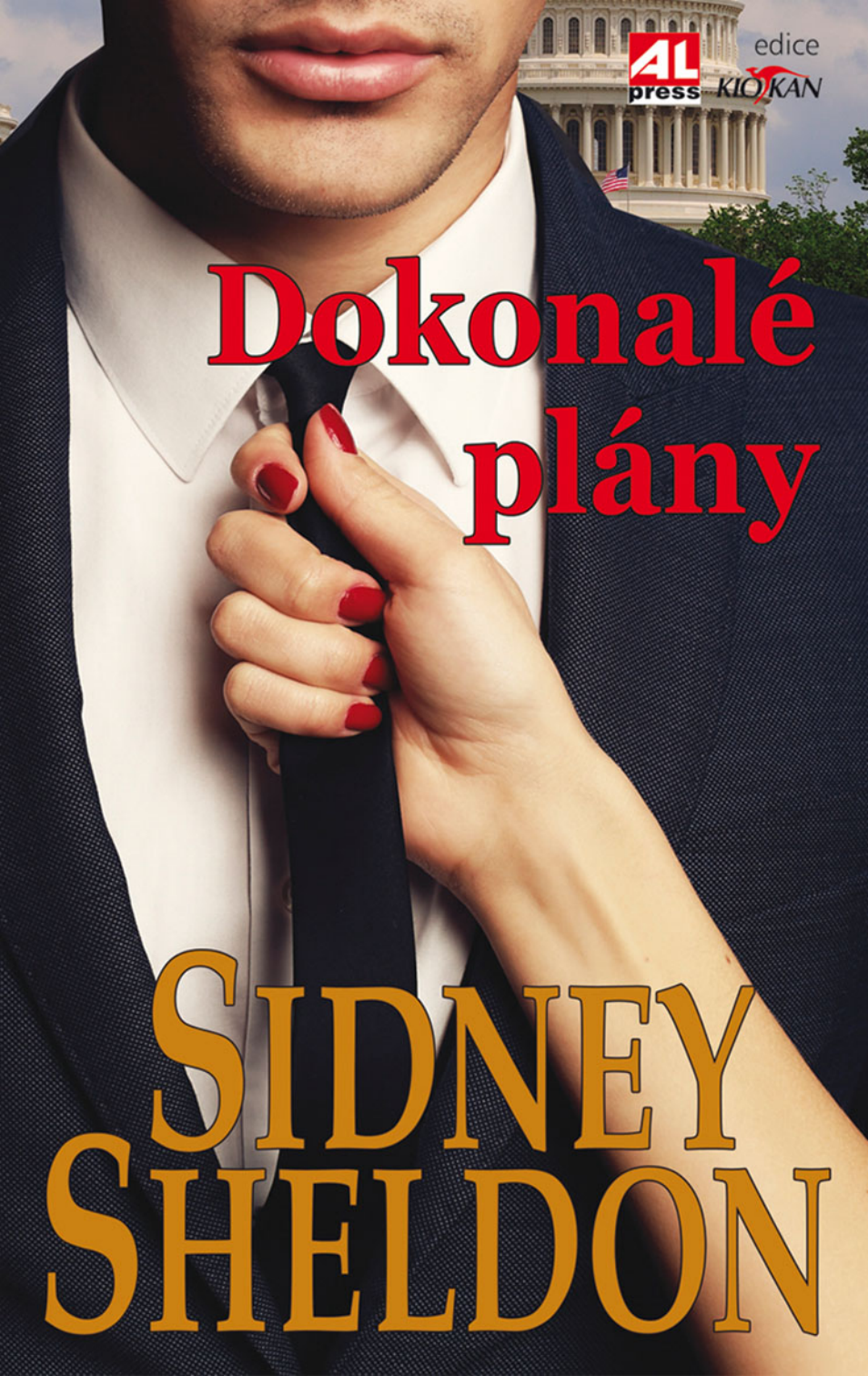
AL press
edice KIOSKAN
Dokonalé plány
SIDNEY SHELDON

edice

SIDNEY SHELDON

Dokonalé plány

AL press
edice KLOKAN

Copyright © 1997 by the Sidney Sheldon
Family Limited Partnership
Translation © Václav Vanduch, 1998
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu THE BEST LAID PLANS
přeložil Václav Vanduch
Redakční úprava Draha Smutná
Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *Liam*ART
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2017
shop@alpress.cz
Vydání třetí

ISBN 978-80-7543-517-0 (pdf)

Tato kniha je věnována vám.

1

První záznam v deníku Leslie Stewartové zněl:

Milý deníčku,
dnes ráno jsem potkala muže a budu se vdávat.

To prosté optimistické prohlášení neobsahovalo nejmenší náznak dramatických událostí, které měly následovat.

Byl jeden z těch vzácně šťastných dnů, kdy nic nemůže skončit špatně a kdy se dokonce ani nic nepokusí špatně skončit. Leslie Stewartová se vůbec nezajímala o astrologii, ale toho rána, když listovala v *Lexington Herald-Leaderu*, upoutal její pozornost horoskop uvedený v astrologickém sloupku.

LEV (OD 23. ČERVENCE DO 22. SRPNA). NOVÝ MĚSÍC OSVĚTLUJE VÁŠ MILOSTNÝ ŽIVOT. STOJÍTE PRÁVĚ VYSOKO VE SVÉM LUNÁRNÍM CYKLU A BUDETE MUSET VĚNOVAT ZVÝŠENOU POZORNOST NOVÉ VZRUŠUJÍCÍ UDÁLOSTI VE SVÉM ŽIVOTĚ. VAŠE SLUČITELNÉ ZNAMENÍ JE PANNA. DNEŠEK BUDE DNEM RŮŽOVÝCH PSANÍ. PŘIPRAVTE SE HO VYCHUTNAT.

Mám se připravit vychutnat co? pomyslela si Leslie sarkasticky. Dnešek se zdál být stejný jako kterýkoliv jiný den. Astrologie je nesmysl; něco na způsob mentálního bonbonku pro pošetilce.

Leslie Stewartová vedla oddělení pro reklamu a propagaci firmy *Bailey & Tomkins* v Lexingtonu. Na dnešní odpoledne měla plánované tři schůzky. První s *Kentucky Fertilizer Company*, firmou na výrobu hnojiv, jejíž představitelé byli nadšeni novou kampaní, kterou pro ně připravovala. Obzvlášť se jim líbil úvod: „Chcete-li mít radost z růží…“ Druhé setkání se týkalo hřebčína *Breeders Stud Farm* a třetí Lexingtonské uhelné společnosti. Den růžových psaní?

Leslie Stewartová vynikala neobyčejně exotickým vzhledem. Do třicítky jí sice už nechybělo mnoho, ale měla štíhlou přitažlivou postavu, šedé, mírně sešikmené oči, vystouplé lícní kosti a dlouhé medově zbarvené vlasy, které nosila upravené v jednoduchém elegantním účesu.

Jistý přítel jí kdysi řekl: „Jestli budeš kromě krásy a vagíny vlastnit i rozum, může ti patřit svět.“

Leslie Stewartová byla krásná a měla IQ 170. O zbytek se postarala příroda. Ale časem zjistila, že její perfektní vzhled představuje spíš nevýhodu. Muži si ji neustále předcházeli a o nabídky neměla nouzi, ale jen málokdo se skutečně snažil ji poznat.

Firma, u které pracovala se dvěma sekretářkami k ruce, zaměstnávala patnáct mužů. Leslie netrvalo ani týden, aby zjistila, že jí to myslí líp než všem ostatním. Rozhodla si však ponechat tento poznatek pro sebe.

Oba společníci, kterým firma patřila, tělnatý a tichý čtyřicátník Jim Bailey stejně jako o deset let mladší, málo snaživý reklamní agent Al Tomkins, se ji zpočátku pokoušeli dostat do postele.

Zastavila je velice jednoduše. „Ještě jedna podobná nabídka, a já mizím.“

To stačilo. Leslie byla příliš cenný zaměstnanec, aby riskovali její ztrátu.

První týden v práci Leslie vyprávěla při kávové přestávce svým spolupracovníkům vtip.

„Tři muži přišli ke staré vědmě, která slíbila, že každému z nich splní přání. První pravil: *Přál bych si být o dvacet pět*

procent chytřejší. Vědma mrkla okem a muž prohlásil: *Vskutku! Cítím, že jsem bystřejší*.

Druhý si přál být chytřejším o padesát procent. Vědma zamrkala a muž vykřikl: *To je úžasné, mám dojem, že vím věci, o kterých jsem dříve neměl potuchy*.

Třetí muž neváhal a přál si být chytřejším o sto procent. Vědma mrkla potřetí a proměnila ho v ženu."

Leslie tázavě pohlédla na muže kolem stolu. Všichni na ni civěli, ale nesmál se nikdo.

Bod byl doma.

Den růžového psaní slibovaný astrologem začal v jedenáct dopoledne. Do nevelké Lesliiny kanceláře vpadl Jim Bailey.

„Máme nového klienta," oznámil. „Chci, abyste si ho vzala na starost."

Přestože Leslie už vyřídila víc zakázek než kdokoliv jiný u firmy, neprotestovala. Znala lepší způsob.

„Prima," odpověděla. „Oč jde?"

„Ne oč, ale o koho. Určitě jste už slyšela o Oliveru Russellovi."

O Oliveru Russellovi slyšel kdekdo. Tvář místního advokáta a kandidáta na post guvernéra hleděla z poutačů po celém Kentucky. Ve svých pětatřiceti letech a při vynikající právnické reputaci byl považován za nejvhodnějšího uchazeče z celého státu. Objevoval se v pořadech všech význačnějších televizních stanic v Lexingtonu – WDKY WTVQ, WKYT, a také v místních populárních rozhlasových stanicích WKQQ a WLRO. Překvapivě hezký mužský s nepoddajnými černými vlasy, tmavýma očima, atletickou postavou a vřelým úsměvem měl pověst donchuána, který se vyspal s většinou lexingtonských paniček.

„Ano, slyšela jsem o něm. Co si představuje, že pro něj uděláme?"

„Pokusíme se mu dopomoci k místu guvernéra Kentucky. Právě je na cestě k nám."

Oliver Russell se dostavil o pár minut později. Ve skutečnosti byl ještě pohlednější než na fotografiích.

Při představování se na Leslie mile usmál. „Už jsem o vás mnoho slyšel. Jsem velice rád, že povedete mou volební kampaň."

Vůbec nevypadal na muže, kterého si Leslie představovala. Čišela z něj naprosto odzbrojující upřímnost, která Leslie na chviličku dokázala zbavit slov.

„Já jsem... Děkuji vám. Prosím, posaďte se."

Oliver Russell přijal místo. „Začneme pěkně popořádku," navrhla Leslie. „Proč se ucházíte o místo guvernéra?"

„To je velmi jednoduché. Kentucky je úžasný stát. Víme to dobře, protože tu žijeme a máme možnost těšit se z jeho kouzla. Ale většina Států nás považuje za spolek zaostalých horalů. Chci ten obraz změnit. Kentucky dokáže nabídnout víc než tucet jiných států dohromady. Zde začala historie celé země. Máme přece jedno z nejstarších hlavních měst Ameriky a Kentucky dala zemi dva prezidenty. Je to krajina Daniela Booneho, Kita Carlsona a soudce Roye Beana. Máme nejkrásnější scenerie na světě: úžasné jeskyně, řeky, louky – všechno. Chci ty krásy otevřít pro zbytek světa."

Mluvil s hlubokým přesvědčením a Leslie cítila, jak ji to k němu silně táhne. Vzpomněla si na astrologický sloupek. *„Nový měsíc osvětlí váš milostný život. Dnes je den růžových psaní. Připravte se ho vychutnat."*

„Kampaň se nevydaří, pokud sama nebudete věřit mé představě stejně jako já sám," přerušil její myšlenky Oliver Russell.

„Budu," řekla Leslie až příliš rychle. „Po pravdě se již na tu práci těším." Chvíli váhala. „Můžu se vás na něco zeptat?"

„Zajisté."

„V jakém znamení jste se narodil?"

„Jsem Panna."

Oliver Russell odešel a Leslie se zastavila v Baileyově kanceláři. „Líbí se mi," řekla. „Je upřímný a opravdu se snaží. Myslím, že z něj bude dobrý guvernér."

Jim na ni zamyšleně pohlédl. „Nebude to snadné."

„Ale? A proč?" Vrátila mu pohled trochu zmatená.

Bailey pokrčil rameny. „Nevím jistě. Něco mi v celé věci nesedí, ale nedokážu to vysvětlit. Viděla jste Russella na všech těch poutačích a v televizi?"

„Ano."

„Skončilo to."

„Proč? Nerozumím tomu."

„Nikdo neví jistě, ale koluje spousta dohadů. Jeden z nich tvrdí, že za Russellem někdo stál a financoval celou jeho volební kampaň. Pak ho z jakéhosi důvodu pustil k vodě."

„To nedává smysl, Jime. V půlce kampaně přece jasně vedl."

„Já vím."

„Proč vlastně přišel za námi?"

„Opravdu chce svého cíle dosáhnout. Myslím, že je velice ctižádostivý a cítí, že by na to mohl jít i jinak. Byl by rád, kdybychom mu udělali kampaň, která ho nebude stát velké peníze. Nemůže si dovolit další vysílací čas ani další reklamu. Můžeme pro něj akorát připravit pár interview, nějaké články ve firemním časopisu a podobné věci. To je všechno." Zavrtěl hlavou. „Guvernér Addison utrácí na svou volební kampaň celé jmění. Za poslední dva týdny Russellovy preference poklesly. Je to ostuda. Je dobrý právník a dělá hodně pro veřejné blaho. Také si myslím, že by byl dobrým guvernérem."

Tu noc si Leslie zapsala do svého nového deníku první poznámku:

> *Milý deníčku, dnes ráno jsem potkala muže a budu se vdávat.*

Leslie Stewartová prožila idylické dětství. Byla mimořádně inteligentní dítě. Její otec vyučoval angličtinu na Lexingtonské univerzitě a maminka se starala o domácnost. Pan Stewart, pohledný muž, vlastenec a intelektuál, byl zároveň starostlivým otcem. Vždy dbal na to, aby rodina trávila prázdniny společně a společně také cestovala. V Leslie se viděl. „Jsi tatínkova holčička," říkával. Nikdy jí neváhal připomenout, jak kouzelně vy-

padá, vychvaloval její známky, chování i přátele. V jeho očích nemohla Leslie udělat nic špatného. K devátým narozeninám jí dal překrásné hnědé šaty. Byly ze sametu a měly krajkové manžety. Musela si je hned obléct a pak se ukázat svým přátelům, kteří přišli na večeři. „Není krásná?“ rozplýval se táta.

Leslie ho zbožňovala.

O rok později Lesliin nádherný život jednoho rána skončil. Matka, tváře poznamenané slzami, ji usadila do křesla. „Miláčku,“ řekla, „tvůj otec od nás odešel.“

Leslie zpočátku nerozuměla. „Kdy se vrátí?“

„Už se nevrátí.“

Každé slovo píchalo jako hrot nože.

Máma ho vyhnala, myslela si Leslie. Bylo jí matky líto, protože ji čekal rozvod a boj o právo vychovávat dceru. *Otec by ji nikdy nedal*. *Nikdy*. „Přijde si pro mě,“ opakovala si donekonečna.

Ale týdny ubíhaly, a otec se neukázal. *Nedovolí mu, aby mě viděl,* usoudila Leslie. *Matka ho tak trestá*.

Teprve stará teta Leslie vysvětlila, že žádný opatrovnický spor nebude. Lesliin otec se zamiloval do vdovy, která učila na stejné univerzitě, a odstěhoval se za ní do jejího domu na Limestone Street.

Jednou, když chodily po nákupech, matka ukázala Leslie ten dům. „Tam teď žije,“ poznamenala hořce.

Leslie se rozhodla, že otce navštíví. *Až mě uvidí,* myslela si, *určitě se vrátí domů*.

V pátek po škole zazvonila u dveří domu na Limestone Street. Přišla otevřít dívčina jejího věku v hnědých sametových šatech s krajkami na manžetách. Leslie na ni hleděla v šoku.

Dívenka si ji zvědavě prohlížela. „Kdo jsi?“

Leslie utekla.

Následující rok Leslie pozorovala, jak se matka uzavírá do sebe a úplně ztrácí zájem o život. Leslie, která považovala „umírání na zlomené srdce“ za prázdnou frázi, jen bezmocně sledovala, jak matka schází a umírá. Když se pak lidé ptali, co

bylo příčinou její smrti, Leslie odpovídala: „Umřela na zlomené srdce."

Leslie se rozhodla, že jí tohle žádný muž nikdy neprovede.

Po matčině smrti se odstěhovala k tetě a vystudovala gymnázium *Bryan Station*. Pak s vyznamenáním promovala na Kentucké univerzitě. V posledním ročníku vysoké byla zvolena královnou krásy a odmítla řadu nabídek módních agentur.

Zažila dvě krátká milostná vzplanutí; jedno s univerzitním fotbalovým idolem a druhé se svým profesorem ekonomie. Oba vztahy ji brzy začaly nudit. Ukázalo se, že inteligencí ji ani jeden z mužů neuspokojí.

Těsně před dokončením školy jí zemřela teta a Leslie se po promoci ucházela o zaměstnání v agentuře pro reklamu a propagaci. Agenturní kanceláře *Bailey & Tomkins* se nacházely na Vine Street v cihlové budově postavené ve tvaru písmene U. Dům měl měděnou střechu a na nádvoří stála fontána.

Jim Bailey, starší z obou společníků, si prohlédl Lesliino závěrečné hodnocení a přikývl. „Velmi působivé. Máte štěstí, potřebujeme sekretářku."

„Sekretářku? Doufala jsem –"

„Ano?"

„Ne, nic."

Leslie začala jako sekretářka. Pořizovala zápisy z porad a schůzek a bez ustání přemýšlela, jak vylepšit připravované reklamní kampaně. Jednou ráno prohlásil vedoucí oddělení pro styk se zákazníky: „Vymýšlím perfektní logo pro Ranco Beef Chilli. Na štítek konzervy chci dát kovboje s krávou na lasu. To by mělo vyvolat představu čerstvého masa a –"

To je příšerný nápad, pomyslela si Leslie. Všichni na ni překvapeně pohlédli a Leslie si s hrůzou uvědomila, že tu myšlenku vyslovila nahlas.

„Neráčila byste nám to vysvětlit, mladá dámo?"

„Já…" Přála si být v ten moment někde jinde. Kdekoliv. Všichni čekali a Leslie se zhluboka nadechla. „Když lidé konzumují maso, nechtějí myslet na to, že jedí mrtvé zvíře."

Nastalo tíživé ticho. Jim Bailey si odkašlal. „Snad bychom o tom ještě mohli trochu popřemýšlet."

Následující týden během porady o způsobu představení nového toaletního mýdla navrhl jeden z vedoucích: „Zkusme využít vítězky ze soutěží krásy."

„Promiňte," ozvala se Leslie nesměle. „Jsem si jistá, že tohle tu už bylo. Proč by místo missek nemohly zvýraznit univerzálnost našeho toaletního mýdla rozkošné letušky ze všech koutů světa?"

Od té chvíle si spolupracovníci uvědomili, že se vyplatí zeptat se Leslie na její názor.

Za rok dostala na starost autorská práva a po dvou letech vedla kancelář obojího – reklamy i propagace.

Oliver Russell se stal pro Leslie první skutečnou výzvou v agentuře. Dva týdny po jeho návštěvě se však Bailey rozhodl, že práce pro něj ukončí. Oliver Russell nemohl zaplatit ani běžné agenturní poplatky. Ale Leslie šéfa přesvědčila, aby si zakázku ponechal.

„Řekněme, že je to pro veřejné blaho."

Bailey ji chvíli upřeně pozoroval, pak přikývl.

* * *

Leslie seděla s Russellem na lavičce v parku Triangl. Byl studený podzimní den a od jezera vál ostrý vítr. „Nenávidím politiku," řekl Oliver Russell.

Leslie na něj překvapeně pohlédla. „Pro všechno na světě, proč potom –?"

„Protože chci změnit systém, Leslie. Toho se teď zmocnili lobbisté a korporace. Pomáhají dosadit k moci špatné lidi a pak se je snaží ovládat. Je toho spousta, co bych chtěl udělat." Jeho hlas prozrazoval vášnivé zanícení. „Lidé, kteří vedou tuto zemi, z ní udělali klub starých pánů. Starají se víc o sebe než o lidi. To není správné a já se chci pokusit věci změnit."

Leslie naslouchala Oliverovým představám a myslela si: *On by to mohl dokázat*. Bylo v něm tolik neodolatelné energie.

Po pravdě jí připadal neodolatelný celý. Takto ještě o žádném muži neuvažovala, a byl to povznášející pocit. Neměla jakoukoliv možnost zjistit, co si on myslí o ní. *Je vždycky tak zatraceně perfektní džentlmen?* přemítala. Zdálo se jí, že co pár minut k lavičce někdo přistoupil, potřásl Oliverovi rukou a popřál mu hodně štěstí. Ženy přitom očividně probodávaly Leslie závistivými pohledy. *Pravděpodobně si s ním už všechny něco začaly. Asi s ním byly i v posteli,* napadlo Leslie. *Dobrá, ale to se mě netýká.*

Nedávno se doslechla, že se dvořil dceři jistého senátora, a ráda by věděla, kam až to došlo. *Tohle se tě také netýká*, odbyla další úvahy.

* * *

Neexistoval žádný způsob, jak zabránit rozpadu Oliverovy kampaně. Bez peněz na zaplacení volebního štábu, bez televize, rozhlasu a podpory novin nebylo možné konkurovat stávajícímu guvernérovi Carymu Addisonovi, jehož portréty byly snad všude. Leslie Oliverovi zařídila, aby se objevil na piknicích společnosti, v továrnách a na tuctu jiných společenských událostí, ale věděla dobře, že je to všechno pouhá třetí liga. A to vědomí ji frustrovalo.

„Viděla jste výsledky posledního veřejného průzkumu?“ zeptal se Leslie Jim Bailey. „Váš hoch už brzy poletí do kanálu.“

Ne, pokud mu dokážu pomoci, pomyslela si Leslie.

„Nefunguje to, že?“ zeptal se Oliver tiše při obědě u Cheznouse.

„Zbývá ještě spousta času,“ odpovídala Leslie přesvědčivě. „Až vás voliči poznají –“

Oliver zavrtěl hlavou. „Četl jsem poslední průzkumy a chci vám říct, že si cením všeho, co jste se pokusila pro mě udělat. Byla jste ohromná.“

Pozorovala ho přes stůl a uvažovala. *Je to nejúžasnější mužský, jakého jsem kdy potkala, a já mu nejsem schopná pomoci.*

Chtěla by ho obejmout, držet a utěšovat. *Utěšovat ho? Koho se to snažíš oblafnout?*

Když se chystali k odchodu, přiblížil se ke stolu manželský pár se dvěma malými děvčátky.

„Olivere, jak se máš?“ Atraktivnímu muži bylo kolem čtyřicítky a s černou páskou přes oko vypadal jako elegantní pirát.

Oliver vstal a napřáhl ruku. „Nazdar Petře. Rád bych ti představil Leslie Stewartovou. To je Petr Tager.“

„Dobrý den, Leslie.“ Tager pokývl k rodině. „Má žena Betsy a dcery Alžběta a Rebeka.“ V hlase zaznívala neskrývaná pýcha.

Petr Tager se obrátil k Oliverovi. „Je mi strašně líto toho, co se přihodilo. Hrozná ostuda. Udělal jsem to s velkým odporem, ale neměl jsem na výběr.“

„Chápu, Petře.“

„Kdyby byla možnost udělat cokoliv jiného –“

„Na tom nesejde. Jsem v pořádku.“

„Ty víš, že ti přeju jen to nejlepší.“

Cestou domů se Leslie zeptala: „Co to všechno mělo znamenat?“

Oliver začal cosi vysvětlovat, ale pak se zarazil. „To není důležité.“

Leslie bydlela v apartmá s jednou ložnicí v lexingtonské čtvrti Brandywine. Když se blížili k jejímu domu, řekl Oliver váhavě: „Leslie, jsem si vědom, že vaše agentura pro mě dělá prakticky zadarmo, ale mám-li být upřímný, myslím si, že maříte čas. Možná bude líp, když to zabalím.“

„Ne.“ Protestovala tak vehementně, že ho síla jejího hlasu překvapila. „Nemůžete to vzdát. Najdeme způsob, jak zařídit, aby se dařilo.“

Oliver se k ní obrátil a pohlédl jí do očí. „Opravdu se budete snažit?“

Nepřikládej té otázce příliš velký význam, nabádala se v duchu, ale tiše přisvědčila: „Ano, opravdu se vynasnažím.“

Jakmile došli před dům, Leslie se nadechla a pronesla: „Nezastavíte se?“

Dlouze na ni pohlédl. „Ano.“

Později se už nedokázala rozpomenout, kdo udělal první pohyb. Pamatovala si jen, že se začali vzájemně svlékat. Pak se ocitla v jeho náruči. Zpočátku se milovali v divokém až brutálním spěchu, ale následující volné tání mělo rytmus plný extáze, která se zdála nadčasová. Byl to nejúžasnější pocit, jaký kdy zažila.

Strávili spolu celou magickou noc. Oliver byl nenasytný. Dával a vyžadoval současně a nemínil skončit. Choval se jako zvíře. *Můj bože, vždyť já jsem stejné zvíře,* napadlo Leslie.

Ráno při snídani – měli pomerančovou šťávu, smažená vajíčka, topinky a slaninu – Leslie prohodila: „Olivere, v pátek bude u Green River Lake párty. Přijde tam spousta lidí. Zařídím, abys mohl promluvit. Koupíme ti vysílací čas v rádiu, aby všichni věděli, že tam budeš. Pak, možná –“

„Leslie,“ protestoval Oliver, „nemám na to peníze.“

„O to se nestarej,“ prohlásila zvesela. „Agentura to zatáhne.“

Věděla, že neexistuje ani vzdálená možnost, aby agentura finančně akci podpořila, ale rozhodla se vše zaplatit sama. Jimu Baileymu namluví, že peníze daroval Russellův sponzor. A bude to pravda. Rozhodla se. Udělá všechno na světě, aby mu pomohla.

Pikniku na břehu Green River Lake se zúčastnily asi dvě stovky lidí a Oliver mluvil brilantně.

„Polovina lidí této země nevolí,“ řekl. „Máme nejmenší volební účast ze všech průmyslových zemí světa – méně než padesát procent. Jestli chcete věci změnit, odpovědnost za to, že zajistíte, aby se opravdu změnily, leží na vás. Je to víc než odpovědnost, je to vaše privilegium. Zanedlouho budou

volby. Ať už budete volit mého oponenta, nebo mě, volte! Buďte při tom!“

Tleskali mu.

Leslie zajistila, aby se Oliver zúčastnil co možná největšího počtu veřejných akcí. Slavnostně otevřel dětskou kliniku, pokřtil nový most, hovořil na schůzích ženských organizací, pracovních spolků, při charitativních akcích a v domovech důchodců. Přesto se v preferencích dál propadal. Pokud Olivera právě nezaměstnávala kampaň, našli si s Leslie trochu času, aby mohli být spolu. Občas se projeli drožkou po parku Triangl a sobotní odpoledne střídavě trávili v Antique Market nebo zašli na večeři k A la Lucie. Na Hromnice a na výroční den bitvy u Bull Run přinesl Oliver Leslie květiny. Na telefonním záznamníku jí nechával milostné vzkazy: „Miláčku – kdepak jsi? Scházíš mi, scházíš mi, scházíš mi.“

„Šíleně jsem se zamiloval do tvého záznamníku. Máš vůbec představu, jak sexy zní?“

„Není to nezákonné být takto šťastný? Miluji tě.“

Leslie vůbec nezáleželo, kam s Oliverem jdou; chtěla jen, aby byli spolu.

Snad nejúchvatnější věcí, kterou spolu podnikli jednou v neděli, byl rafting přes peřeje řeky Russell Fork. Jízda započala docela nevinně. Pluli v pohodě, dokud si řeka nezačala razit cestu kolem úpatí hor v gigantickém oblouku se sérií ohlušujících vertikálních skoků, které braly dech: metr a půl… dva metry… tři metry… vzdálené od sebe sotva na délku člunu. Plavba trvala tři a půl hodiny, a když pak vylezli na břeh, byli na kost mokří a šťastní, že to přežili. Nedokázali od sebe odpoutat ruce a milovali se vzadu v Oliverově automobilu zaparkovaném v lese.

Jednou večer, byl začátek listopadu, připravil Oliver večeři doma. Vlastnil okouzlující dům ve Versailles, malém městečku nedaleko Lexingtonu. Hovězí stejky, marinované v sójové

omáčce a pečené na česneku a bylinkách, byly spolu s opékanými brambory a výborným červeným vínem jedinečné.

„Jsi vynikající kuchař," pochválila ho Leslie a přitulila se k němu. „Opravdu vynikáš ve všem, miláčku."

„Díky, lásko." Zamyslel se. „Mám pro tebe malé překvapení a chci, abys ho vyzkoušela." Zmizel v ložnici a po chvíli se objevil s lahvičkou čiré tekutiny. „Tady je to," prohlásil.

„Co to máš?"

„Už jsi někdy slyšela o extázi?"

„Slyšela? Vždyť ji prožívám."

„Myslím drogu extázi. Tohle je tekutá extáze. Je považována za silné afrodiziakum."

Leslie se zamračila. „Ale – ty to snad nepotřebuješ. My to nepotřebujeme. Může to být nebezpečné a…" Zaváhala. „Používáš ji často?"

Oliver se zasmál. „Ve skutečnosti vůbec. Přestaň se mračit. Dal mi ji jeden známý, jen tak na zkoušku. Bude to poprvé."

„Raději ať není žádné poprvé," odvětila Leslie. „Viď, že ji vyhodíš? Prosím."

„Máš pravdu, samozřejmě, že vyhodím." Odešel do koupelny a po chvíli Leslie slyšela splachování.

„A je pryč," řekl s úsměvem, když se vrátil. „Kdo potřebuje extázi ve skle? Mám ji v lepším balení."

Vzal ji do náruče.

Leslie přečetla pár milostných románů a slyšela spoustu milostných písní, ale nic z toho ji nepřipravilo na realitu, která byla sotva k uvěření. Romantickou lyriku považovala za sentimentální nesmysl, pouhé snění podnícené přáním. Nyní poznala něco lepšího. Svět se jí náhle zdál krásnější a plný jasu. Všeho jako by se dotýkalo kouzlo – kouzlo jménem Oliver Russell.

Jedno sobotní dopoledne si vyšli na túru do Breaks Interstate Park a těšili se z nádherných horských scenérií, které je obklopovaly.

„Ještě nikdy jsem tu nebyla," prohlásila Leslie.

„Určitě se ti tady bude líbit."

Horská stezka před nimi zatáčela v ostrém oblouku, a když došli za ohyb, Leslie zůstala stát jako přibitá. Uprostřed chodníku stála dřevěná cedule s ručně namalovaným nápisem: LESLIE, VEZMEŠ SI MĚ?

Srdce jí málem uvízlo v krku. Mlčky zvedla oči k Oliverovi.

Objal ji. „Vezmeš si mě?"

Je možné, že mě potkalo takové štěstí? divila se. Pevně ho sevřela a zašeptala: „Ano, miláčku. Samozřejmě, že vezmu."

„Bohužel ti nemůžu slíbit, že se vdáš za guvernéra. Ale určitě si vezmeš docela slušného advokáta."

Stulila se v jeho náruči a zašeptala: „To úplně stačí."

* * *

O několik dnů později, když se Leslie chystala na večeři s Oliverem, zazvonil telefon.

„Miláčku, je mi to strašně líto, ale mám pro tebe špatnou novinu. Musím dnes večer na mítink. Nezbývá než zrušit naši dnešní večeři. Odpustíš mi to?"

Leslie se usmála a řekla tiše: „Vše odpuštěno."

Příští den zvedla Leslie ze stolu výtisk *State Journal*. Titulek na přední straně hlásal: V ŘECE KENTUCKY BYLO NALEZENO ŽENSKÉ TĚLO. Článek pokračoval: „Dnes časně ráno našla policie v řece Kentucky, asi deset mil na východ od Lexingtonu, nahé tělo přibližně dvacetileté ženy. Příčinu smrti objasní probíhající soudní pitva…"

Leslie se zachvěla. *Umřít tak mladá. Měla milence? Možná manžela? Měla bych poděkovat, že jsem naživu, šťastná a milovaná.*

Snad celý Lexington mluvil o chystané svatbě. V relativně malém městě byl Oliver Russell velmi populární osobností, a na pohledný pár byla radost pohledět. Černý krasavec a Leslie s exotickou tváří, svůdnou postavou a vlasy medově blond.

Zvěst o jejich zasnoubení se šířila rychlostí požáru ve vyprahlém lese.

„Doufám, že si uvědomuje, jaké ho potkalo štěstí," poznamenal Jim Bailey.

Leslie odpověděla s úsměvem: „Oba nás potkalo štěstí."

„Plánujete vzít se v soukromí?"

„Ne. Oliver chce formální obřad. Svatba bude v kostele Calvary Chapel."

„A kdy k té šťastné události dojde?"

„Za šest týdnů."

O pár dnů později oznámil *State Journal* na přední straně: „Soudní pitva prokázala, že žena nalezená v řece Kentucky, identifikovaná jako Lisa Burnettová, právní sekretářka, zemřela na předávkování nebezpečnou ilegální drogou, která je na ulici známa pod názvem tekutá extáze…"

Tekutá extáze. Leslie se vybavil ten večer s Oliverem. *Jaké štěstí, že ji tenkrát vylil,* pomyslela si s ulehčením.

Příštích pár týdnů bylo naplněno překotnými přípravami na svatbu. Bylo třeba zařídit bezpočet věcí. Pozvánky rozeslali dvěma stovkám lidí. Leslie našla družičku a vybrala jí oblečení – šaty pro primabalerínu s odpovídajícími střevíci a rukavicemi, které nahradily rukávy. Pro sebe koupila ve *Fayette Mall* na Nicholasville Road bílé šaty, dlouhé až na podlahu s nabíranou sukní a vlečkou.

Oliver objednal žaket s proužkovanými kalhotami a šedou vestou. Bílou košili se stojatým límečkem s ohrnutými růžky doplnil proužkovaným plastronem. Za svědka si přizval právníka své firmy.

„Jsme připraveni," řekl Leslie. „Už jsem zařídil i všechno potřebné na recepci. Pozvání přijali téměř všichni."

Leslie cítila, jak jí tělem proběhlo jemné chvění. „Už se nemůžu dočkat, můj milý."

Ve čtvrtek večer, týden před svatbou, přišel Oliver za Leslie do jejího bytu.

„Bohužel, objevily se jisté problémy. Jeden můj klient se dostal do potíží. Chystám se letět do Paříže, abych uvedl věci na pravou míru."

„Do Paříže? Jak dlouho tam zůstaneš?"

„Nemělo by to trvat déle než dva tři dny. Nanejvýš čtyři. Vrátím se bohatě včas."

„Připomeň pilotovi, ať letí opatrně."

„Slibuji."

Jakmile Oliver odešel, Leslie zvedla ze stolu noviny a jen tak z rozmaru nalistovala Zoltaireho horoskopy.

PRO LVA (OD 23. ČERVENCE DO 22. SRPNA). DNES NENÍ VHODNÝ DEN NA ZMĚNU PLÁNŮ. ROZHODNUTÍ RISKOVAT MŮŽE VÉST K VÁŽNÝM PROBLÉMŮM.

Leslie přečetla text ještě jednou a znervózněla. Už se chystala zvednout telefon, aby Oliverovi řekla, že nemá nikam jezdit, ale pak si to rozmyslela. *To je směšné,* uvažovala. *Přece nedáš na hloupý horoskop*.

* * *

Bylo pondělí a Leslie nedostala od Olivera žádnou zprávu. Telefonovala mu do kanceláře, ale tam jí řekli, že nic nevědí. Ani v úterý se neozval a Leslie začínala propadat panice. Ve středu ji ve čtyři ráno vzbudilo naléhavé vyzvánění telefonu. Posadila se v posteli s myšlenkou: *Díky bohu, to bude Oliver!* Mohla se na něj zlobit za to, že nezavolal dřív, ale nyní jí to nepřipadalo důležité.

Zvedla sluchátko. „Olivere…"

Odpověděl jí cizí mužský hlas. „Leslie Stewartová?"

Polil ji náhlý ledový chlad. „Kdo – kdo volá?"

„Al Towers, *Associated Press*. Slečno Stewartová, na našich linkách se objevila nová zpráva a my bychom rádi znali vaši reakci."

Muselo se stát něco hrozného. Oliver je mrtvý.

„Slečno Stewartová?“

„Ano.“ Hlas jí poklesl na přiškrcený šepot.

„Mohli bychom znát váš názor?“

„Názor? Na co?“

„Na Olivera Russella, který se v Paříži oženil s dcerou senátora Todda Davise.“

Pokoj se s Leslie na chvíli zatočil.

„Byla jste s panem Russellem zasnoubená, nebo se mýlím? Kdybychom získali vaše…“

Strnule se posadila.

„Slečno Stewartová?“

Konečně našla hlas. „Ano. Já – já jim oběma přeji všechno nejlepší.“ Bez dalších slov odložila sluchátko. Tohle je jistě noční můra. Probudila se za pár minut s dojmem, že se jí to všechno jen zdálo.

Ale nebyl to sen. Zůstala opuštěná podruhé. *„Tvůj otec se nevrátí,“* slyšela matčin hlas. Odešla do koupelny a zkoumala v zrcadle obraz své bledé tváře. *„Na našich linkách se objevila zpráva…“ Oliver se oženil s jinou. Proč? Co jsem udělala špatně? Čím jsem ho zklamala?* Ale hluboko v nitru cítila, že to byl Oliver, kdo zklamal. *Je pryč. Jak se jen vyrovnám s budoucností?*

Když přišla toho rána do agentury, všichni se snažili, aby jí nemuseli pohlédnout do očí. Vešla do Baileyho kanceláře.

Krátce se podíval na její pobledlou tvář. „Neměla jste dnes chodit do práce, Leslie. Proč jste nezůstala doma a –“

Zhluboka se nadechla. „Ne, díky. Jsem v pořádku.“

Rozhlasové i televizní zprávy, včetně odpoledních novin, byly plné detailů z pařížské svatby. Senátor Todd Davis byl bezpochyby nejvlivnějším občanem Kentucky a zpráva o sňatku jeho dcery s mužem, který zrušil zasnoubení s Leslie, představovala pikantní záležitost.

Telefon v kanceláři Leslie nepřestával zvonit.

„Slečno Stewartová, tady je *Courier-Journal*. Můžete nám poskytnout prohlášení ke svatbě?“

„Ano. Jediná věc, na které mi záleží, je štěstí Olivera Russella.“

„Ale chystali jste se –“

„Sňatek by byl omylem pro oba. Dcera senátora Davise se objevila v jeho životě dřív. Zřejmě s ní nikdy neskončil, a já jim oběma přeji jen to nejlepší.“

„Zde je *Frankfort State Journal*…“

A tak to šlo pořád dokola.

Leslie se zdálo, že ji půlka Lexingtonu lituje, zatímco druhá polovina se z její smůly očividně těší. Kamkoliv se vrtla, lidé spěšně končili šeptané hovory. Usilovně se snažila nedávat najevo své pocity.

„Jak jen jste mohla dovolit, aby vám tohle udělal?“

„Když někoho opravdu milujete,“ odpovídala Leslie rozhodně, „chcete, aby byl šťastný. Oliver Russell je nejlepší lidská bytost, jakou jsem kdy poznala. Přeji oběma trvalé štěstí.“

Všem pozvaným svatebním hostů poslala omluvu a vrátila svatební dary.

Leslie zoufale čekala na Oliverovo zavolání, ale napůl se ho děsila. Když pak konečně hovor přišel, zastihl ji nepřipravenou. Zaskočil ji familiární tón Oliverova hlasu.

„Leslie… Nevím, co bych řekl.“

„Je to pravda?“

„Ano.“

„Pak asi není nic, co by stálo za řeč.“

„Chtěl jsem ti jen vysvětlit, jak k tomu došlo. Než jsem tě poznal, byli jsme s Jan téměř zasnoubeni. Jakmile jsem ji uviděl znovu, tak jsem – tak jsem poznal, že ji stále miluji.“

„Chápu, Olivere. Sbohem.“

O pět minut později volala Lesliina sekretářka. „Slečno Stewartová, máte hovor na lince jedna.“

„Nechci s nikým mluvit a –“

„Je to senátor Davis.“

Otec Oliverovy nevěsty? Co ten asi po mně může chtít? divila se Leslie, ale zvedla sluchátko.

Ozval se hluboký jižanský hlas. „Slečna Stewartová?“

„Ano.“

„Tady je Todd Davis. Myslím, že bychom si spolu měli promluvit.“

Leslie váhala. „Senátore, nevím o čem –“

„Stavím se pro vás v jednu.“ Linka zmlkla.

Přesně za hodinu zastavila před budovou agentury limuzína a šofér otevřel Leslie dveře. Senátor Davis, muž výrazného vzhledu s vlajícími bílými vlasy a úzkým knírkem, seděl vzadu. Měl tvář patriarchy a navzdory podzimu byl oblečen v bílém značkovém obleku. Na hlavě měl bílý slamák se širokou střechou. Představoval klasickou postavu minulého století – staromódního jižanského džentlmena.

Jakmile Leslie nastoupila do vozu, senátor ji přivítal: „Jste krásná mladá žena.“

„Děkuji,“ odpověděla upjatě.

Limuzína vyjela.

„Neměl jsem na mysli jen fyzickou krásu, slečno Stewartová. Slyšel jsem, jakým způsobem jste zvládla celou tu podlou záležitost. Musí to být pro vás velice skličující. Když jsem slyšel, co se stalo, nemohl jsem uvěřit.“ V hlase mu zazněl zlobný tón. „Kam se poděla stará dobrá morálka? Po pravdě jsem zhnusen Oliverem, který se k vám zachoval tak bídně, a velice se zlobím na Jan, že se za něj provdala. Jistým způsobem také cítím vinu, protože je to moje dcera. Zaslouží si jeden druhého.“ Hlas měl přidušený emocemi.

Chvíli jeli beze slov. Konečně Leslie přerušila mlčení. „Znám Olivera. Jsem si jistá, že mi nechtěl ublížit. Co se stalo… stalo se. Chci pro něj jen to nejlepší. Zaslouží si to a já neudělám nic, abych mu stála v cestě.“

„To je od vás velice šlechetné.“ Chvíli si ji prohlížel. „Jste opravdu pozoruhodná mladá žena.“

Limuzína zastavila na Paris Pike v Kentucky Horse Center. Zde a v okolí Lexingtonu se nalézala možná stovka koňských farem a největší z nich vlastnil senátor Davis. Kam až oko dohlédlo, táhly se bílé laťkové ploty výběhů s červeným lemováním a lány vlnící se lipnice.

Leslie a senátor Davis vystoupili z vozu a došli k plotu dostihové dráhy. Chvilku pozorovali trénink ušlechtilých koní.

Senátor Davis se obrátil k Leslie. „Jsem prostý člověk," řekl tiše. „Chápu, jak to musí znít vašim uším, ale je to pravda. Zde jsem se narodil a mohl bych tu strávit zbytek svého života. Není na světě jiné místo, jako je toto. Jen se kolem sebe rozhlédněte, slečno Stewartová. Tady je člověk tak blízko nebi, jak jen může být. Mohla byste mi mít za zlé, že to všechno nechci opustit? Mark Twain kdysi řekl, že pokud by měl zažít konec světa, chtěl by ho zažít v Kentucky, protože Kentucky je vždy o dobrých dvacet let pozadu. Půl života jsem prožil ve Washingtonu a hnusí se mi."

„Tak proč to všechno děláte?"

„Protože mám pocit, že jsem zavázán. Naši lidé mě zvolili do senátu, a dokud mě neodvolají, zůstanu tam a budu pracovat, jak nejlépe dovedu." Náhle změnil předmět hovoru. „Chtěl bych, abyste věděla, jak obdivuji vaše city a vaše vystupování. Pokud byste se chovala jen trochu bezohledně, mohla jste vyvolat docela slušný skandál. Opravdu – chci vám říct, jak velmi si vás vážím."

Leslie na něj pohlédla.

„Možná byste ráda na chvíli odjela. Nějaký čas cestovala. Třeba menší výlet do ciziny. Přirozeně, že bych zaplatil všechny –"

„Prosím, nedělejte to."

„Jen jsem –"

„Já vím, senátore Davisi. Já vaši dceru neznám, ale jestli ji Oliver miluje, musí být vskutku výjimečná. Doufám, že spolu budou šťastní."

„Myslím, že byste měla vědět," řekl rozpačitě, „že se vracejí sem, aby se vzali ještě jednou. V Paříži proběhl jen civilní obřad, ale Jan chce církevní svatbu, a to zde."

Ta slova se jí zabodávala přímo do srdce. „Chápu. To bude v pořádku. Nemusí se ničeho obávat.“

„Děkuji vám.“

Svatba se konala za čtrnáct dní a v kostele Calvary Chapel, kde měli být sezdáni Leslie s Oliverem. Kostel byl přeplněný.

Oliver Russell, Jan a senátor Todd Davis stáli před pastorem u oltáře. Jan Davisová, atraktivní bruneta s impozantní postavou, působila trochu aristokratickým dojmem.

Pastor dokončoval obřad. „Bůh chtěl, aby muž a žena byli jedno v posvátném svazku manželském. A protože půjdete životem spolu…“

Dveře kostela se otevřely a vešla Leslie Stewartová. Chvíli stála u dveří a poslouchala, ale pak přistoupila k zadním lavicím.

Pastor pokračoval: „…jestli je zde někdo, kdo ví, proč by tato dvojice nemohla vstoupit v posvátný svazek manželský, nechť promluví nyní, nebo ať provždy…“ Vzhlédl a uviděl Leslie. „…ať provždy mlčí.“

Téměř jako z donucení se hlavy všech začaly otáčet k Leslie a kostelní síní se nesl šepot. V náhlém napětí lidé jako by cítili, že se mají stát svědky dramatické scény.

Pastor chvíli čekal a potom si nervózně odkašlal. „Pak vás, z moci mi svěřené, prohlašuji mužem a ženou.“ V jeho hlase byla patrná hluboká úleva. „Můžete políbit nevěstu.“

Když pastor opět zvedl zrak, byla Leslie pryč.

Poznámky v Lesliině deníku končily slovy:

Milý deníčku. Byla to překrásná svatba. Oliverova nevěsta je velmi hezká. Měla na sobě bílé krajkové šaty s volnými zády a bolerko. Oliver vypadal líp než kdykoliv předtím. Zdálo se, že je šťastný. Potěšilo mě to.

Ale dřív, než s ním skončím, chystám se ho donutit, aby litoval, že se vůbec kdy narodil.

2

Usmíření své dcery s Oliverem Russellem zařídil sám senátor Todd Davis.

Senátor Davis, vdovec a multimiliardář, vlastnil tabákové plantáže, uhelné doly, naftová pole v Oklahomě a na Aljašce a k tomu dostihové stáje světové třídy. Jako vůdce senátní většiny byl jedním z nejmocnějších mužů ve Washingtonu a sloužil již páté volební období. Vyznával jednoduchou životní filozofii: Nikdy nezapomínej na laskavost a nikdy neodpouštěj urážku. Byl pyšný na svá vítězství jak na dostihové dráze, tak i v politice, a záhy si všiml Olivera Russella. Vytušil v něm člověka budoucnosti. Skutečnost, že by si Oliver mohl vzít jeho dceru, se jevila jako nečekané plus, dokud ovšem Jan známost hloupě neukončila. Zpráva o chystaném sňatku Olivera Russella s Leslie Stewartovou senátora znepokojila. Velice znepokojila.

Senátor Davis se s Oliverem Russellem poprvé setkal služebně. Tehdy mu Oliver poskytl jistou právní službu. Na senátora Davise udělal inteligentní, hezký a výřečný muž velký dojem; jeho chlapecký šarm přitahoval lidi. Senátor pak pozval Olivera na oběd, a ten neměl ani tušení o léčce, do níž je opatrně lákán.

Měsíc po setkání zavolal senátor Davis Petra Tagera. „Myslím, že jsme našli příštího guvernéra."

Tager byl seriózní člověk, který vyrůstal v nábožensky založené rodině. Zatímco jeho otec vyučoval historii, matka

spravovala domácnost, a oba chodili pravidelně do kostela. V jedenácti letech jel Petr se svými rodiči a mladším bratrem autem, kterému selhaly brzdy. Nehoda skončila tragicky. Jediný Petr přežil, ale ztratil oko.

Chlapec uvěřil, že ho Bůh ušetřil jen proto, aby mohl šířit jeho slovo.

Senátor Davis ještě nepotkal člověka, který by dokázal pochopit dynamiku politického dění tak jako Petr Tager. Petr věděl, kde hledat hlasy a jak se k nim dostat. Měl neomylný cit pro to, co chce veřejnost slyšet a co ji začíná nudit. Ale pro senátora Davise bylo mnohem důležitější, že mohl Petrovi Tagerovi naprosto důvěřovat; byl to čestný bezúhonný muž a lidé ho měli rádi. Černá páska přes oko mu dodávala světácký vzhled, ale Tagerovi ze všeho nejvíc záleželo na jeho rodině. Senátor neznal nikoho, kdo by byl tak pyšný na svou ženu a děti.

V době, kdy Petr Tager potkal senátora Davise, uvažoval o dráze duchovního.

„Tolik lidí potřebuje pomoc, senátore. Chci udělat, co bude v mých silách."

Ale senátor mu tu myšlenku vymluvil. „Pomysli, kolika lidem můžeš pomoct, když pro mě budeš pracovat v senátě Spojených států." Měl šťastnou ruku; Petr Tager věděl, jak přimět věci, aby se dařily.

„Muž, kterého mám na mysli jako uchazeče o místo guvernéra, je Oliver Russell."

„Ten advokát?"

„Ano. Je přirozený. A ať mi naroste hrb, jestli neuspěje, když se za něj postavíme."

„To zní zajímavě, senátore."

Začali o věci diskutovat.

Senátor Davis se zmínil Jan o Oliveru Russellovi. „Ten chlapec má před sebou zářnou budoucnost, zlato," snažil se vzbudit její zájem.

„Má také za sebou zářnou minulost, tati. Je to největší proutník ve městě."

„Teď nesmíš naslouchat lidským pomluvám. Pozval jsem ho v pátek na večeři."

* * *

Páteční večeře dopadla dobře. Oliver byl okouzlující a Jan v něm, navzdory předpojatosti, našla zalíbení. Senátor seděl ve svém křesle, pozoroval je a obratně kladl otázky, které ukazovaly Olivera v tom nejlepším světle.

Koncem večera Jan pozvala Olivera na párty, která se měla konat příští sobotu.

„Bude mi potěšením."

Od tohoto večera měli oči jen pro sebe.

„Brzy se vezmou," ujišťoval senátor Petra Tagera. „Je čas rozjet Oliverovu kampaň."

Oliver byl pozván do kanceláře senátora Davise.

„Rád bych se tě na něco zeptal, Olivere," začal senátor. „Jak by se ti líbil úřad guvernéra Kentucky?"

Oliver na něj hleděl překvapeně. „Já – já o tom nikdy neuvažoval."

„Budiž. Ale já a Petr Tager ano. Příští rok budou volby. To je víc než dost času, abychom tě lidem představili. Poznají, kdo jsi. S naší podporou nemůžeš prohrát."

A Oliver věděl, že je to pravda. Senátor Davis byl mocný muž. Ovládal dobře mazaný politický stroj. Stroj, který dokáže vyrobit mýtus nebo zničit každého, kdo se mu postaví do cesty.

„Ale budeš se muset plně angažovat," varoval ho senátor.

„To budu."

„Mám pro tebe, synu, dokonce mnohem lepší novinu. Pokud jde o mě, je to jen první krok. Jedno dvě období budeš zastávat úřad guvernéra, a já ti slibuji, že tě dostaneme do Bílého domu."

Oliver polkl naprázdno. „Myslíte – myslíš to vážně?“

„O podobných věcech nežertuji. Nemusím ti připomínat, že žijeme ve věku televize. Máš něco, co nelze koupit za peníze – máš charizma. V podstatě miluješ lidi a je to vidět, táhne je to k tobě. Je to stejný dar, jaký měl i Jack Kennedy.“

„Já – já nevím, co bych na to řekl, Todde.“

„Nemusíš říkat nic. Zítra jedu zpátky do Washingtonu, ale jakmile se vrátím, dáme se do práce.“

Za pár týdnů kampaň začala. Poutače s Oliverovými portréty zaplavily stát a sám Oliver se objevoval pravidelně v televizi, na politických sjezdech a seminářích. Petr Tager prováděl vlastní průzkumy preferencí, které potvrzovaly, že Oliverova popularita roste každým týdnem.

„Stojí výš o dalších pět bodů,“ informoval senátora. „Pouhých deset bodů za stávajícím guvernérem a nám zbývá ještě spousta času. Za dalších pár týdnů na tom budou stejně.“

Senátor Davis přikývl. „Oliver vyhraje. O tom nemůže být pochyb.“

Při snídani se Todd Davis zeptal Jan: „Už ti náš hoch učinil nabídku?“

Jan se usmála. „Nepřišel s nabídkou přímo a nezeptal se. Jen tak oťukává.“

„Dobrá, ale nenech ho oťukávat dlouho. Chci, aby ses vdala dřív, než se stane guvernérem. Hra se bude dařit líp, když bude příští guvernér ženatý.“

Jan vzala otce kolem krku. „Jsem tak ráda, žes ho přivedl do mého života. Šíleně ho miluju.“

Senátor zářil. „Pokud tě dokáže udělat šťastnou, budu šťastný i já, zlato.“

Všechno se vyvíjelo nádherně.

Když následujícího večera přišel senátor Davis domů, našel Jan v jejím pokoji. S tváří zmáčenou slzami si balila věci.

Pohlédl na ni ustaraně. „Co se stalo, děvenko?“

„Odcházím. A Olivera už nechci do konce života vidět!“

„Ale! Počkej chvilku. O čem to mluvíš?“

Otočila se k němu. „Mluvím o Oliverovi,“ řekla s hořkostí v hlase. „Minulou noc strávil v motelu s mou nejlepší přítelkyní, a ta neváhala a zavolala mi jen proto, aby mi řekla, jaký je báječný milovník.“

Senátor byl v šoku. „Nemohla to jen –?“

„Ne. Ptala jsem se Olivera a on – on to nedokázal popřít. Rozhodla jsem se, že odejdu. Letím do Paříže.“

„Víš jistě, že děláš –?“

„Naprosto.“

Druhý den ráno byla pryč.

Senátor si zavolal Olivera. „Zklamals mě, synu.“

Oliver se zhluboka nadechl. „Je mi líto, že se to stalo, Todde. Byla to – byla to jedna z těch věcí… Dal jsem si pár drinků a ta žena za mnou přišla – bylo těžké říct ne.“

„To dokážu pochopit,“ řekl senátor uznale. „Koneckonců jsi muž, ne?“

Oliver si oddychl a usmál se. „Ano. Už se to víckrát nestane, mohu tě ujistit –“

„Bohužel, věc je příliš vážná. Měls představovat vzorného guvernéra.“

Z Oliverovy tváře zmizela krev. „Todde, co – co to povídáš?“

„Olivere, nevypadalo by dobře, kdybych tě nyní dál podporoval. A když vezmu v úvahu city Jan –“

„Co má úřad guvernéra společného s jejími city?“

„Já kdekomu říkal, že se příští guvernér stane mým zetěm. A když se nestaneš mým zetěm, budu muset jednoduše změnit plán.“

„Buď rozumný, Todde. Přece nemůžeš –“

Senátorův úsměv zmizel. „Olivere, nikdy mi neříkej, co můžu nebo nemůžu dělat. Já tě můžu stejně dobře udělat jako zničit.“ Úsměv se mu vrátil na rty. „Ale abys mi nerozuměl špatně, osobně proti tobě nic nemám. Chci pro tebe jen to nejlepší.“

Oliver chvíli seděl mlčky. „Chápu.“ Potom vstal. „Je mi to velice líto.“

„Mně také, Olivere. Opravdu.“

Jakmile Oliver odešel, senátor zavolal Petru Tagerovi. „Končíme kampaň.“

„Končíme? Proč? Vždyť máme vítězství jisté. Poslední průzkumy –“

„Udělej, jak říkám. Zruš všechna Oliverova vystoupení. Pokud jde o mě, vypadl z dostihu.“

Po dvou týdnech se začal objevovat pokles Oliverových preferencí. Poutače postupně mizely a televizní i rozhlasové reklamy skončily.

„Guvernér Addison začíná sbírat body. Pokud chceme najít nového kandidáta, máme nejvyšší čas,“ staral se Tager.

„Máme spoustu času,“ odbyl ho zamyšlený senátor. „Jen dohrajme partii.“

Po několika dnech se Oliver Russell objevil v agentuře *Bailey & Tomkins* a požádal o převzetí své volební kampaně. Jim Bailey mu představil Leslie, která Olivera okamžitě zaujala. Nejenže byla krásná a sympatická, ale byla také inteligentní a věřila v něj. V chování Jan občas vycítil jistou povýšenost, ale snažil se to přehlížet. S Leslie tomu bylo úplně jinak. Byla milá a citlivá; zamiloval se do ní naprosto přirozeně. Čas od času však Oliver přemítal o tom, co všechno ztratil. *„…tohle je jen první krok. Jedno dvě období budeš zastávat úřad guvernéra, a já ti slibuji, že tě dostaneme do Bílého domu.*“

Čert to vem! I bez toho všeho můžu žít šťastně, přesvědčoval Oliver sám sebe, ale příležitostně se nedokázal ubránit, aby nemyslel na dobré věci, které mohl vykonat.

Hrozba Oliverovy svatby přiměla senátora Davise, aby zavolal Tagera.

„Petře, máme problém. Nemůžeme nechat Olivera Russella, aby zahodil svou kariéru tím, že se ožení s takovou nickou.“

Petr Tager se zamračil. „Nevím, senátore, co s tím můžete ještě udělat. Svatba je hotová věc."

Senátor Davis se na chvíli zamyslel. „Závod ještě neskončil, nemám pravdu?"

Zatelefonoval své dceři do Paříže. „Jan, mám pro tebe děsivou zprávu. Oliver se chystá oženit."

Následovalo dlouhé ticho. „Já – já slyším."

„Smutnou stránkou celé záležitosti je, že tu ženu nemiluje. Řekl mi, že se žení jen ze vzdoru, proto, žes ho nechala. Stále tě miluje."

„To že Oliver řekl?"

„Přesně tak. Tím, co udělá, si strašně ublíží a určitým způsobem ho k tomu nutíš, dítě. Když ho opustíš, prostě zkrachuje."

„Tati, já – já nevím."

„Ještě jsem neviděl tak zoufalého člověka."

„Nevím, co ti na to mám říct."

„Miluješ ho ještě?"

„Nikdy jsem ho nepřestala milovat. Strašně jsem chybila."

„Nu dobrá, možná ještě není úplně pozdě."

„Ale on se bude ženit."

„Zlato, proč nepočkat, jak se věci vyvinou? Třeba přijde k rozumu."

Když senátor Davis zavěsil, Petr Tager se zeptal: „Co míníte dělat, senátore?"

„Já?" odpověděl senátor Davis nevinně. „Nic. Jen dám pár střípků zpátky tam, kam patří. Myslím, že si s Oliverem trochu promluvím."

Ještě ten den odpoledne vešel Oliver Russell do kanceláře senátora Davise.

„Rád tě vidím, Olivere. Díky, že ses tu zastavil. Vypadáš dobře."

„Děkuji, Todde. Ty taky."

„Ano, stárnu, ale dělám, co můžu."

„Chtěls mě vidět, Todde?"

„Ano, Olivere. Posaď se."

Oliver zapadl do křesla.

„Potřeboval bych pomoct s jistým právním problémem v Paříži. Jeden z mých společníků má potíže. Koná se tam schůze akcionářů a já bych rád, kdyby ses jí zúčastnil."

„S radostí. Kdy bude ta schůze? Podívám se do diáře a –"

„Bohužel, budeš muset odletět ještě dnes."

Oliver na něj hleděl nechápavě. „Ještě dnes?"

„Je mi proti srsti dávat ti tak krátký termín, ale právě jsem se o tom dozvěděl. Mé letadlo už čeká na letišti. Dokážeš to zvládnout? Moc mi na tom záleží."

Oliver uvažoval. „Pokusím se to nějak stihnout."

„Vážím si toho. Věděl jsem, že se na tebe můžu spolehnout." Naklonil se kupředu. „Opravdu mě mrzí, co se ti přihodilo. Viděls poslední průzkumy?" Vzdychl. „Bohužel se hrubě propadáš."

„Já vím."

„Nevadilo by mi to tolik, kdyby…" zmlkl.

„Kdyby –?"

„Byl by z tebe dobrý guvernér. Po pravdě by tvá budoucnost nemohla vypadat líp. Měl bys peníze… a moc. Dovol, abych ti řekl něco o penězích a moci, Olivere. Penězům nezáleží na tom, komu patří. Někdo je může vyhrát v loterii, jiný je zdědí a další k nim přijde tak, že vlastní banku. Ale moc – to je něco jiného. Mít moc znamená vlastnit svět. Když budeš guvernérem tohoto státu, můžeš ovlivnit životy všech lidí, kteří v něm žijí. Můžeš prosadit zákony, které pomohou lidem, a budeš mít moc vetovat ty, které by jim mohly uškodit. Kdysi jsem ti slíbil, že bys mohl být prezidentem Spojených států. Ano, přesně tak jsem to mínil. A jen pomysli, co to znamená, Olivere. Být nejmocnější muž na světě a vést nejmocnější národ světa. To snad stojí za trochu snění, ne? Uvažuj o tom." Pomalu opakoval: „Nejmocnější muž na světě."

Oliver poslouchal a snažil se uhádnout, kam senátor míří.

Jakoby v odpověď na Oliverovu nevyslovenou otázku senátor řekl: „A tohle všechno obětuješ pro jedno ženské přirození? Měl jsem tě za chytřejšího, synku."

Oliver vyčkával.

„Mluvil jsem dnes ráno s Jan," prohodil senátor jen tak mimochodem. „Je v Paříži, v Ritzu. Když jsem se jí zmínil o tom, že se budeš ženit – no prostě se zhroutila a začala plakat."

„Já – je mi to líto, Todde. Opravdu."

Senátor vzdychl. „Je to prostě ostuda, že vy dva se nemůžete dát znovu dohromady."

„Todde, vždyť já se příští týden žením."

„Vím. A já se mezi vás nebudu plést za nic na světě. Možná jsem jen starý sentimentální muž, ale manželství je pro mě nejposvátnější věcí na zemi. Máš mé požehnání, Olivere."

„Jsem ti za to vděčný."

„Vím, že ano." Senátor pohlédl na hodinky. „Nuže, je na čase jít domů balit. Okolnosti a detaily týkající se schůze pošlu za tebou faxem do Paříže."

Oliver vstal. „Dobrá, buď bez obav. Já už se tam o všechno postarám."

„Tím jsem si jistý. Abych nezapomněl, zajistil jsem ti ubytování v Ritzu."

Na palubě senátorova luxusního challengeru Oliver uvažoval o rozhovoru s Toddem Davisem. *„Byl by z tebe dobrý guvernér. Po pravdě by tvá budoucnost nemohla vypadat líp… Dovol, abych ti řekl něco o penězích a moci, Olivere… Mít moc znamená vlastnit svět. Když budeš guvernérem tohoto státu, můžeš ovlivnit životy všech lidí, kteří tu žijí. Můžeš prosadit zákony, které pomohou lidem, a budeš mít moc vetovat ty, které by jim mohly uškodit."*

Ale já tu moc nepotřebuji, ujišťoval se Oliver. *Ne. Ožením se s báječnou ženou a budeme spolu šťastní. Velmi šťastní.*

Na letišti Le Bourget v Paříži na základně *Trans Air ExecuJet* čekala na Olivera limuzína.

„Kam to bude, pane Russelle?" zeptal se šofér.

„Abych nezapomněl, zajistil jsem ti ubytování v Ritzu." V Ritzu bydlela Jan.

Bylo by rozumnější spát v jiném hotelu – Plaza-Athénée nebo Maurice.

Šofér na něj tázavě hleděl.

„Hotel Ritz," odpověděl Oliver po chvilce váhání. *Alespoň budu mít příležitost omluvit se*.

* * *

Zavolal jí z hotelové haly. „Tady je Oliver. Jsem v Paříži."

„Já vím," zněla odpověď. „Otec mi volal."

„Čekám dole v hotelu. Rád bych tě pozdravil, pokud –"

„Pojď nahoru."

Když Oliver vcházel do jejího apartmá, ještě stále nevěděl, co jí řekne.

Jan ho čekala u dveří. Chvíli tam stála a usmívala se, ale pak mu skočila kolem krku a přitiskla se k němu. „Otec mi řekl, že za mnou přijedeš. Jsem tak ráda!"

Zůstal stát v rozpacích. Chystal se jí povědět o Leslie, ale marně hledal správná slova. *Lituji toho, k čemu došlo mezi… Nikdy jsem ti nechtěl ublížit… Zamiloval jsem se do jiné ženy… Ale budu stále…*

„Já – já ti musím něco říct," začal váhavě. „Je pravda, že…" Jak na ni hleděl, v uších mu zněla slova jejího otce: *„Slíbil jsem ti, že se jednoho dne můžeš stát prezidentem Spojených států. Přesně to jsem mínil… A jen pomysli, co to znamená, Olivere. Být nejmocnějším mužem na světě a vést nejmocnější národ světa. To stojí za trochu snění, ne?"*

„Ano, miláčku?"

Proud Oliverových omluv vytryskl spontánně a tak samozřejmě, jako by slova ožila svým vlastním životem. „Udělal jsem strašnou chybu, Jan. Byl jsem zatracený hlupák. Miluji tě a chci si tě vzít."

„Olivere!"

„Provdáš se za mě?"

„Ano. Ach, ano, lásko moje!" odpověděla bez váhání.

Zvedl ji, odnesl do ložnice a o chvilku později už byli v posteli nazí. „Ani nevíš, jak moc jsi mi chyběl," svěřovala se Jan.

„Musel jsem ztratit rozum..."

Jana se přitiskla blíž k jeho horkému tělu a zasténala. „Ach! To je nádherný pocit."

„To proto, že patříme k sobě." Oliver se posadil. „Povíme tu novinu otci?"

„Ano."

A bude třeba povědět ji i Leslie, hrozil se v duchu.

Za čtvrt hodiny telefonovala Jan otci. „Oliver a já se budeme brát."

„To je úžasná novina, Jan. Nemohlas mě víc překvapit a potěšit. Mimochodem, pařížský starosta, můj starý přítel, čeká na tvé zavolání. Sezdá vás v Paříži. Postarám se, aby bylo všechno zařízeno."

„Ale –"

„Dej mi Olivera."

„Okamžik, tati." Jan podávala přístroj Oliverovi. „Chce s tebou mluvit."

Oliver vzal telefon. „Todde?"

„Výborně, můj chlapče. Potěšils mě. Udělal jsi správnou věc."

„Díky. Také to tak cítím."

„Zařídím, abyste se s Jan mohli vzít v Paříži. Až se vrátíte domů, budete mít velkou svatbu zde, v Calvary Chapel."

Oliver se zamračil. „V Calvary Chapel? Já – nemyslím, že je to dobrý nápad, Todde. Tam jsme se měli s Leslie… Proč bychom nemohli –?"

Hlas senátora Davise ochladl. „Zostudil jsi mou dceru, Olivere, a já s určitostí vím, že to chceš odčinit. Nemám pravdu?"

Následovala dlouhá pauza. „Ano, Todde. Samozřejmě."

„Děkuji, Olivere. Těším se, že tě za pár dní uvidím. Musíme si promluvit… o guvernérovi…"

Pařížská svatba se odbyla krátkým civilním obřadem na úřadě pařížského starosty. Jakmile skončil, Jan pohlédla na